

2001 Február 6-a: interjú Norman Finkelsteinnel DIE WELT, 29. oldal
Egy ember vörösen lát.

Norman Finkelstein a Holokauszt iparról és a megemlékezés-kultúráról az USA-ban és Németországban.

Norman Finkelstein

Mától fogva van úton az amerikai politológus, Norman Finkelstein Németországban, hogy vitatott könyvét "A holokauszt ipart" bemutassa. A vékony könyv a zsidó szervezetek elleni vitairat, akik Finkelstein véleménye szerint hamis adatokkal és erkölcsi nyomással zsarolják az európai államokat túlzott jóvátételi összegek kifizetésére. Európai könyvbemutatója előestéjén Alan Posener beszélgetett Norman Finkelsteinnel.

DIE WELT: Hogy érzi magát németországi utazása előtt?

Norman Finkelstein: Aggódom. Nekem személyesen ez fontos lépés. Szeretnék mindent helyesen csinálni, de az eseményeknek nem lehet előírni folyásukat. Intelligenciámra és politikai érzékemre kell hagyatkoynom.

DIE WELT: Ön a holokausztot ideológiának nevezi.

Finkelstein: Pontosabban: ideológiai konstrukciónak, amely eredetileg az amerikai zsidó elit érdekeit szolgálta, és most a meggazdagodás eszközevé degradálódott, jóvátételi csalássá.

DIE WELT: Kritizálja a német szervezeteket is?

Finkelstein: Nincs kapcsolatom német szervezetekkel. A holokauszt ipar fő székhelyével foglalkozom, tehát az USA-val, a Világ zsidó kongresszusával (WJC=World Jewish Congress) vagy a zsidó igények konferenciájával (JCC= Jewish Claims Conference). Fölszólítottam Saul Kagant a JCC-től,

hogy pereljen be; fölszólítottam Edgar Bronffmant a WJC-től, hogy pereljen be. Nem teszik. Erejüket azonban abból lehet lemérni, hogy az USA-ban szinte semmi vitát nem váltott ki könyvem. De az amazon.com szerint Délamerikában első, Középamerikában negyedik, Ausztriában első, Svájcban harmadik és Jordániában ötödik helyet foglal el az eladott könyvek listáján, és e pillanatban tizenegy nyelvre fordítják.

DIE WELT: A siker olyan országokban mint Ausztria vagy Jordánia nem jelenti föltétlenül, hogy az ön könyve jó.

Finkelstein: Nem állítom, hogy a kommentárok mindenütt pozitívak lettek volna. Épp Németországban és még nemrég Nagybritanniában is a sajtó nagyon kritikus volt. De az USA-ban nem voltak hajlandók tételeimet megvitatni. A könyvet egyszerűen nem létezőnek tekintették.

DIE WELT: Furcsa Németországban a "holokauszt-ipart" támadni, míg a német ipar nagy része máig nem hajlandó a nemzeti szocializmus kényszermunkásainak gyűjtött pénzhez adni.

Finkelstein: Kifejezetten pártolom a jóvátételt. Minden más abszurd lenne. Boldog vagyok, hogy apám haláláig egy elég nagyvonalúan megállapított nyugdíjat kapott a német kormánytól. De éppen ennyire ellenzem a zsidók önkinevezett képviselőivel való tárgyalásokat. Mert először is a számok, melyeket a JCC mutat föl a túlélőkről, hamis, és másodsor a JCC nem osztja szét a pénzt az áldozatok között, hanem megtartja magának, Ez kétszeres csalás. A kilencvenes évek elején ezek a szervezetek fölfedeztek egy lehetőséget arra, hogy európai kormányoktól pénzt szedjenek jogtalanul, és most ámokfutókká lettek. Zsarolnak, és bûnözőkként kellene őket bíróság elé állítani és elítélni.

DIE WELT: Még egyszer. A "holokauszt-ipar"-nak Németországban más hangzása van, mint máshol.

Finkelstein: Fontos a szabad és nem korlátozott vita. Nem szabad tabukat állítani. Nem vagyok a német viszonyok szakértője. De a politikai korrektség iránti vágy volt könyvem írásakor legfontosabb célkitűzésem. Szimpatizálok a németek jó szándékával, de a jó szándéknak sokszor rosszak a következményei. Bizonyos egyének és szervezetek a németek jó szándékát saját rossz céljaik szolgálatába állították. Amit pl. Karl Brozik, a JCC németországi vezetője mond a holokausztot túlélők számáról, az szinte a holokauszt tagadásával egyenlő.

DIE WELT: Ön az amerikai emlékhelyek kultúrájának kritikusa lett, melyet

a holokauszt ideológiai építményének részeként tekinti. Mi a véleménye a berlini holokauszt emlékműről?

Finkelstein: Érzelmeim vegyesek. Tulajdonképpen nem kedvelem a sztálini idők stílusának építészetét. Nincs szükségünk olyan monumentális építményekre, mint a filmben sincs szükségünk Spielberg különsségeire. Minél nagyobb az építmény, annál kisebb a jelentősége. Itt egyetértek a volt kulturális államtitkárral, Michael Naumannnal, aki pár éve azt mondta, hogy az emlékezést jobban szolgálná a koncentrációtáborok megőrzése. Időközben úgy tűnik, megváltoztatta véleményét. Japánban a Hirosimai atombomba ledobásáról galambok elengedésével és lampionok úsztatásával emlékeznek meg. Ezt nagyon ízlésesnek találom.

De akárhogy is: az amerikaiaknak nincs joguk ahhoz, hogy a németeknek előírják, hogy emlékezniük kell azokra a bűntettekre, melyeket egy német kormány követett el. Senkinek sincs joga a németeknek ezt előírni. Emlékezzenek az amerikaiak arra, amit ők tettek a feketékkel és az indiánokkal.

Emlékezzenek a britek arra, amit Indiában tettek. A franciák, amit Algériában csináltak. A holokauszt egy ideológiai buzogány, amellyel Németországot tartják sakkban. Olcsó lehetőség számunkra, hogy a saját bűneink okozta erkölcsi felelősség alól kibújjunk. És ami a jóvátételt illeti, el kellene kezdenünk az indiánoknak, a feketéknek, a délamerikaiaknak, a vietnámiaknak, stb... fizetni.

DIE WELT: Álljunk meg egy pillanatra. Tényleg azt hiszi, hogy Németország hagyja magának diktálni, hogy hogyan emlékezzen?

Finkelstein: A németek érzékenyen reagálnak az USA kritikájára. Fontos amerikai újságok írtak az emlékmű és a zsidó múzeum körüli vitákról, és ezzel érdemben beleszóltak a vitába. De ha Németország valóban az amerikai példaképet akarja követni, akkor Berlin közepén az indiánoknak kellene egy múzeumot létesítenie, ahogy az USA Washingtonban holokauszt múzeumot létesített.